

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 340/2020-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. júla 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 10/2012, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Argumentácia v ústavnej sťažnosti

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. mája 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základných práv

podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 10/2012 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Vo svojej ústavnej sťažnosti sťažovateľ napáda tri aspekty rozhodovania okresného súdu. Prvým je meritórne rozhodnutie vo veci jeho žaloby o náhradu škody spôsobenej násilným trestným činom zo strany žalovaného. Druhým je dĺžka rozhodovania súdu o tejto jeho žalobe o náhradu škody. Tretím napádaným aspektom je rozhodnutie okresného súdu, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa proti rozhodnutiu vydanému vyšším súdnym úradníkom, ktorým bol sťažovateľovi zamietnutý návrh na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania proti meritórnemu rozsudku v predmetnej veci.

3. Sťažovateľ samotné meritórne rozhodnutie okresného súdu spochybňoval napádaním zákonnej sudkyne, resp. zákonných sudkýň. Tvrdil, že sudkyňa Zamecová ho svojím postupom v konaní dehonestovala a v predmetnej veci rozhodovala aj po tom, čo si proti nej uplatnil právo na odpor podľa čl. 32 ústavy. Poukázal na to, že prvým rozsudkom sudkyňa nevyhovela jeho žalobe v plnej miere a odvolací súd následne tento rozsudok zrušil. Ďalej poukázal na skutočnosť, že okresný súd nevydal po podaní jeho žaloby (návrhu na vydanie platobného rozkazu, pozn.) platobný rozkaz, ale nariadil pojednávanie. Taktiež sa mu nepáčilo, že zákonná sudkyňa nevedela na pojednávaní zabezpečiť osobnú účasť žalovaného, hoci to on ako žalobca požadoval. Spochybňoval aj zmeny zákonného sudcu v priebehu predmetného konania a namietal, že mu neboli riadne oznámené. Napokon sťažovateľ nebol spokojný ani konečnou výškou náhrady škody, ktorá mu bola priznaná, a preto argumentoval, že okrem porušenia jeho práva na spravodlivý proces bol ukrátený aj na svojom majetku.

4. Pri prieťahoch v konaní sťažovateľ poukázal na fakt, že v priebehu konania bol rozsudok okresného súdu zrušený odvolacím súdom, pričom týmto postupom mal okresný

súd prispieť k zbytočným prieťahom v trvaní „niekoľkých mesiacov“. Ďalej uviedol, že v rozmedzí rokov 2015 až 2018 nevypísal okresný súd ani jedno pojednávanie vo veci, hoci išlo o reštančnú vec.

5. Sťažovateľ spochybňoval rozhodnutie okresného súdu, ktorým nebolo vyhovené jeho žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania (uznesením č. k. 18 C 10/2012-397 z 28. februára 2020, pozn.), z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Dôvodmi osobitného zreteľa podľa sťažovateľa boli: a) skutočnosť, že súdy nemajú v stredu predĺžené úradné hodiny na podateľni do 17.00 h, b) skutočnosť, že občania nemôžu svoje podania adresovať súdom elektronicky bez zaručeného elektronického podpisu, bez toho, aby svoje podanie nemuseli následne doložiť aj fyzicky alebo poštou.

6. Sťažovateľ k svojej ústavnej sťažnosti nepriložil ako prílohu žiadne súdne rozhodnutie a vo veci podania ústavnej sťažnosti nebol zastúpený právnym zástupcom. Túto skutočnosť sťažovateľ komentoval iba odkazom na list predsedovi ústavného súdu z 12. januára 2020, v ktorom uviedol, že Slovenskú republiku nepovažuje za materiálny právny štát, a preto ústavný súd nemôže vyžadovať v konaní pred ústavným súdom zastúpenie advokátom.

7. Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vydal toto rozhodnutie:

„1. Právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a práva na majetok podľa čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru postupom Okresného súdu Trnava v konaní sp. zn.: 18C/10/2012 bolo porušené.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky ruší Uznesenie Okresného súdu Trnava sp. zn. 18C/10/2012 – 397 zo dna 28. februára 2020 a aj Uznesenie 18C/10/2012 - 393 zo dňa 8.8.2019.

3. Zároveň ruší Rozsudok 18C/10/2012 — 369 zo dňa 28. septembra 2018, vec vracia Okresnému súdu Trnava na ďalšie konanie, pričom mu nariaďuje zabezpečiť na pojednávaní osobnú účasť odporcu. Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje

Okresnému súdu Trnava, aby odstránil prieťahy v predmetnom konaní a postupoval efektívne.

4. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 13 000,- € vyjadrenej v peniazoch za porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu uvedeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2, práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na majetok podľa čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru.

5. Vyššie uvedení sumu je povinný sťažovateľovi zaplatiť Okresný súd Trnava na jeho účet do 15 dni od nadobudnutia právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáša nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z.

(ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

13. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

17. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou

verejného záujmu a za podmienok, ktoré stanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

18.1 Podľa § 42 ods. 1 zákona o ústavnom súde podanie, ktorým sa začína konanie pred ústavným súdom, je návrhom na začatie konania.

18.2 Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

19.1 Podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 39 musí obsahovať aj dátum narodenia navrhovateľa, ak ide o fyzickú osobu, identifikačné číslo navrhovateľa, ak ide o právnickú osobu, bydlisko alebo sídlo navrhovateľa, označenie subjektu, proti ktorému návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

19.2 Podľa § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania podanému navrhovateľom, ktorý musí byť v celom konaní zastúpený advokátom, musí byť pripojené plnomocenstvo na zastupovanie navrhovateľa advokátom. V plnomocenstve sa musí výslovne uviesť, že navrhovateľ udeľuje zvolenému advokátovi splnomocnenie na zastupovanie pred ústavným súdom.

20.1 Podľa § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať

- a) označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody,
- b) označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody,
- c) označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí,

d) konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

20.2 Podľa § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažovateľ k ústavnej sťažnosti musí pripojiť aj kópiu právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

21. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

22. Ústavná sťažnosť sťažovateľa na prvý pohľad nespĺňa niektoré zákonné požiadavky (sťažovateľ nie je zastúpený právnym zástupcom a nepriložil kópiu právoplatného rozhodnutia, ktorým mali byť porušené ním uvedené práva) vyžadované zákonom o ústavnom súde. Ústavný súd podotýka, že sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti častokrát sklzával k osobným invektívam a argumentoval v nej častokrát okolnosťami nesúvisiacimi s napadnutým konaním. Jeho ústavnú sťažnosť to do určitej miery robí nekonzistentnou a nekoherentnou, preto namiesto priamej výzvy sťažovateľovi si ústavný súd radšej vyžiadal na nahliadnutie spis okresného súdu v predmetnej veci,

a to na účely efektívneho zisťovania, či boli v prípade sťažovateľa vôbec splnené procesné podmienky na konanie o jeho ústavnej sťažnosti.

III.A K namietanému porušeniu označených práv postupom okresného súdu, ktorý vyústil do vydania rozsudku č. k. 18 C 10/2012-369 z 28. septembra 2018

23. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

24. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

25. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje

až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

26. Z obsahu ústavnej sťažnosti a pripojeného súdneho spisu je zrejmé, že napadnutý rozsudok okresného súdu mohol byť predmetom súdneho prieskumu realizovaného odvolacím súdom, pretože sťažovateľ mal možnosť proti nemu podať odvolanie. Pre rozhodnutie ústavného súdu v časti namietaného porušenia označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia označených práv zaručených ústavou a dohovorom napadnutým rozsudkom okresného súdu. Na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti nemá ústavný súd danú právomoc, preto ju bolo potrebné v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde].

27. Ústavný súd podotýka, že predmetný rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť 28. decembra 2018 a sťažovateľ podal svoju ústavnú sťažnosť 25. mája 2020, teda celkom zrejme až po uplynutí zákonnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti (2 mesiace, pozn.). Ak by ju preto ústavný súd v tejto časti neodmietol pre nedostatok právomoci, musel by ju odmietnuť ako oneskorene podanú [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde].

III.B K namietanému porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 10/2012

28. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty (II. ÚS 26/95). Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva

ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

29. Ako už ústavný súd uviedol, z pripojeného spisu okresného súdu zistil, že predmetné súdne konanie bolo ukončené vydaním rozsudku č. k. 18 C 10/2012-369 z 28. septembra 2018, ktorý nadobudol právoplatnosť 28. decembra 2018. Sťažovateľ sa teda na ústavný súd obrátil so svojou ústavnou sťažnosťou v čase, keď porušenie označeného základného práva na okresnom súde už netrvalo a konanie o jeho ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom preto nebolo spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (mutatis mutandis I. ÚS 6/03, II. ÚS 871/2016).

30. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a pretože sťažovateľ sa v predmetnej veci domáhal ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v čase, keď v označenom konaní pred okresným súdom namietané porušenie základného práva už netrvalo, a teda vo vzťahu k okresnému súdu bola odstránená jeho právna neistota, bolo potrebné jeho ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

III.C K namietanému porušeniu označených práv postupom okresného súdu, ktorý vyústil do vydania uznesenia č. k. 18 C 10/2012-393 z 8. augusta 2019 a uznesenia č. k. 18 C 10/2012-397 z 28. februára 2020

31. Vo vzťahu k uzneseniu č. k. 18 C 10/2012-393 z 8. augusta 2019 platia výhrady v stati III.A. Z obsahu ústavnej sťažnosti a aj zo súdneho spisu vyplýva, že uznesenie okresného súdu č. k. 18 C 10/2012-393 z 8. augusta 2019 vrátane postupu, ktorý jeho vydaniu predchádzal, boli predmetom súdneho prieskumu na základe sťažovateľom podanej sťažnosti. Sťažnostné konanie bolo skončené uznesením okresného súdu č. k. 18 C 10/2012-397 z 28. februára 2020. Na prerokovanie tejto časti ústavnej

sťažnosti taktiež nemal ústavný súd danú právomoc, preto ju bolo potrebné v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde].

32. Vo vzťahu k uzneseniu č. k. 18 C 10/2012-397 z 28. februára 2020 ústavný súd konštatuje, že proti nemu uviedol sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti dva argumenty (pozri bod 5 odôvodnenia tohto uznesenia), pričom žiadny z nich nesmeruje proti samotnému napadnutému rozhodnutiu okresného súdu. Skutočnosť, že podateľňa okresného súdu nie je v stredu otvorená do 17.00 h, ale iba do 15.00 h, ani skutočnosť, že sťažovateľ nemôže svoju sťažnosť podať iba elektronicky bez zaručeného elektronického podpisu, bez následného doplnenia, žiadnym spôsobom nesúvisia s odôvodnením predmetného uznesenia okresného súdu. Samozrejme tieto sťažovateľom uvedené dôvody nemôžu slúžiť ani ako dôvody hodné osobitného zreteľa na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania. Sťažovateľ totiž nemusel doplniť svoje odvolanie iba fyzicky na podateľni okresného súdu, mohol tak urobiť aj poštou. Pošty v Trnave sú otvorené do 17.00 h, resp. 19.00 h (podľa vyhľadávania na www.google.sk, pozn.), čo zanecháva jeho argument o obmedzenej otváracíj dobe podateľne okresného súdu ako bezpredmetný (a nie hodný osobitného zreteľa, pozn.). Ústavný súd k tomuto podotýka, že sťažovateľ svoju ústavnú sťažnosť podal poštovou prepravou, teda samotný koncept komunikácie so štátnymi orgánmi prostredníctvom pošty zjavne nie je sťažovateľovi neznámy. Čo sa týka povinnosti doplniť elektronické podanie nepodpísané elektronickým podpisom, táto je stanovená procesným predpisom, preto ju nemožno v žiadnom prípade považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa.

33. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej absencia zmysluplného, ústavnoprávne relevantného odôvodnenia ako východiskového rámca ústavnej sťažnosti spôsobuje nedostatok podstatnej zákonom predpísanej náležitosti ustanovenej v § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 241/2013, III. ÚS 313/2016). Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní konštatuje, že ústavná sťažnosť sťažovateľa v tejto časti nespĺňa požiadavky kvalifikovanej ústavnej sťažnosti, ktorá by zodpovedala zákonným

požiadavkám. Navyše sťažovateľ nebol zastúpený právnym zástupcom a vo svojej ústavnej sťažnosti, resp. v liste, ktorý k nej pripojil ako prílohu, vyjadril svoj postoj, podľa ktorého sa rozhodol nerešpektovať zákonnú požiadavku na povinné právne zastúpenie v konaní o ústavnej sťažnosti (§ 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Ústavný súd musel preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. b) v spojení s § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

34. Ústavný súd podotýka, že sťažovateľ uznesenie okresného súdu č. k. 18 C 10/2012-397 z 28. februára 2020 ani nepriložil ako prílohu k svojej ústavnej sťažnosti, a to napriek zneniu § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd už sťažovateľa nevyzýval na doplnenie napadnutého uznesenia ako prílohy ústavnej sťažnosti, pretože nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa v tomto prípade netýkalo len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale aj esenciálnych obsahových náležitostí ústavnej sťažnosti (úplná absencia, resp. ústavnoprávna nedostatočnosť odôvodnenia ústavnej sťažnosti – vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu č. k. 18 C 10/2012-397 z 28. februára 2020, nerešpektovanie povinného právneho zastúpenia) a samotné fyzické doplnenie predmetného uznesenia by preto už v tomto prípade nemalo žiadny význam.

35. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho požiadavkami uvedenými v petite ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júla 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu